

Την ιστορία ενός τόπου την τιμάς με πράξεις

Άρθρο του Περιφερειάρχη Νοτίου Αιγαίου Γιώργου Χατζημάρκου

Διαβάζοντας τις δημόσιες τοποθετήσεις για το κτίριο του Παλιού Προξενείου επί της οδού Ι. Καζούλη 8, από μερίδα μόνιμων «εκπροσώπων της ευαισθησίας» κατανοώ ότι έχουμε εκ διαμέτρου διαφορετική αντίληψη για το πώς τιμά κανείς εμπράκτως την ιστορία του τόπου του και τι συνιστά «βαρβαρότητα» και «βεβήλωσή» της, κατά τους δικούς τους χαρακτηρισμούς.

Έχω την ακλόνητη πεποίθηση ότι η ιστορία δεν είναι ένα νεκρό μουσειακό είδος που το θυμάται και το τιμά κανείς φραστικά και ευκαιριακά σε επετείους.

Την ιστορία ενός τόπου την τιμάς με πράξεις, μέσα από τη συνεχή προσπάθεια διασφάλισης ενός μέλλοντος βιώσιμου, θωρακίζοντάς τον απέναντι στις σύγχρονες κρίσεις και απειλές.

Η ιστορία δεν είναι απλώς ένα μουσειακό έκθεμα, ούτε η βεβήλωσή της είναι ζήτημα... χρωματικής παλέτας.

Η βεβήλωση της νεότερης ιστορίας του τόπου είναι συνάρτηση πολιτικών νοοτροπιών πολλών δεκαετιών, όπως αυτές αποτυπώθηκαν σε πολιτικές αποφάσεις που καταφανώς ζημίωσαν τον τόπο και τον οδήγησαν σε στασιμότητα και παρακμή.

Η βεβήλωση της νεότερης ιστορίας του τόπου είναι συνάρτηση κεκτημένων που εκχωρήθηκαν εν μια νυκτί, αγώνων, διεκδικήσεων και μαχών που δεν δόθηκαν ποτέ.

Αντιθέτως, τιμή στην νεότερη ιστορία του τόπου, αποτελεί η καθημερινή, εργώδης προσπάθεια, να ανακτηθεί το έδαφος που χάθηκε, να ανακτηθούν ιστορικές κατακτήσεις που απεμπολήθηκαν από εκείνους που σήμερα εμφανίζονται τιμητές των πάντων και αυτοχρίζονται θεματοφύλακες της ιστορίας.

Η καθημερινή προσπάθεια να αποκατασταθούν ιστορικές αδικίες σε βάρος του τόπου, που υποθήκευσαν το μέλλον των κατοίκων του και την αναπτυξιακή προοπτική του.

Δεν είδα ανάλογες παρεμβάσεις ευθιξίας, ούτε βαρύγδουπους χαρακτηρισμούς, όταν ο τόπος δεχόταν πριν από κάποια χρόνια την βαρβαρότητα της υφαρπαγής όλης της περιουσίας των Ροδίων και των Δωδεκανησίων υπονομεύοντας καθοριστικά την οικονομική

και κοινωνική συνοχή. Αυτή η ιστορικών διαστάσεων βεβήλωση, αυτή η πράξη βαρβαρότητας πέρασε «απαρατήρητη» από την γνωστή ομάδα των «ευαίσθητων».

Παρατηρώ στις τοποθετήσεις αυτές, τον τρόπο με τον οποίο επιχειρούν άπαντες οι «ευαίσθητοι» να απαξιώσουν τον φορέα του ΦΟΔΣΑ, κάνοντας τεχνηέντως την αντιδιαστολή της ιστορίας με τα «σκουπίδια». Ομολογώ ότι με ξάφνιασαν δυσάρεστα. Δεν θα μπορούσα να διανοηθώ ότι δεν έχουν αντιληφθεί ότι το μεγαλύτερο διακύβευμα της εποχής, σε παγκόσμιο επίπεδο, δεν είναι άλλο από το περιβάλλον και την προστασία του και μάλιστα σε μια περίοδο όπου ολόκληρος ο πλανήτης και η δική μας χώρα, πληρώνει πολύ βαριά το τίμημα της αδιαφορίας απέναντι στα περιβαλλοντικά ζητήματα.

Από την άλλη βέβαια, από αυτή την αγωνιώδη προσπάθεια να περιγράψουν τον σύγχρονο παγκόσμιο αγώνα για το περιβάλλον ως «σκουπίδια», εξηγείται το περιβαλλοντικό χάλι στο οποίο παραλάβαμε τα νησιά μας. Ήταν άλλωστε προφανές ότι κανένας τόπος δεν μπορεί να φτάσει σε τόσο ακραία κατάντια, τυχαία. Ήταν αποτέλεσμα συγκεκριμένων πολιτικών που υπαγορεύθηκαν από επίσης συγκεκριμένες αντιλήψεις που σήμερα αποκαλύπτονται μπροστά μας με τις υποτιμητικές αναφορές περί «σκουπιδιών». Στοιχειώνουν όμως ακόμα και αυτά. Στοιχειώνουν και αποκαλύπτονται.

Θεωρώ περιττό να προσπαθήσω να πείσω για τα προφανή και αυτονόητα. Για το πόσο ευαίσθητα είναι τα οικοσυστήματα των νησιών μας και για την ανάγκη να σχεδιασθεί και να υλοποιηθεί μια εντελώς διαφορετική πολιτική που θα εγγυηθεί ένα διαφορετικό αύριο.

Από το 1999 που αποφασίστηκε η αγορά του έως και το 2015, οπότε και παρέλαβε η δική μας Περιφερειακή αρχή το κτίριο αυτό, οι πάσης φύσεως «ευαίσθητοι» είχαν στην διάθεση τους 16 μόλις χρόνια για να το κάνουν Μουσείο.

16 χρόνια και απεριόριστο προϋπολογισμό.

Μάλλον δεν πρόλαβαν.

Θεωρώ τυχερό τον τότε Νομάρχη Σάββα Καραγιάννη, που, ορθά, προχώρησε στην αγορά του κτιρίου. Και τον θεωρώ τυχερό, γιατί δεν είχε αυτή την τόσο τοξική και φτηνή αντιπολίτευση που εγώ έχω σήμερα, αφού στο ενδεχόμενο να προχωρούσα στην αγορά της περιουσίας ενός προσωπικού μου φίλου, θα βλέπαμε για μια ακόμη φορά τους χυδαίους, φτηνούς και αγοραίους τίτλους με τους οποίους πολιτεύεται ο Μανώλης Γλυνός και οι συγχωροί του.

Τώρα, γιατί να θέλει κάποιος να κάνει μουσείο σε απόσταση 100 μέτρων από ένα άλλο υπέροχο, μεγάλο, οργανωμένο και μάλιστα δημοτικό μουσείο, ενώ θα μπορούσε, για παράδειγμα, να δημιουργήσει μέσα στο ήδη οργανωμένο γειτονικό μουσείο έναν άλλο διακριτό χώρο με το περιεχόμενο που θα είχε και αυτό της οδού Ι. Καζούλη, είναι μια άλλη συζήτηση που κανείς δεν θέλει να ανοίξει γιατί απλά δεν αντέχει την «σοφία» των

«ευαίσθητων» όταν επιτίθενται.

Δεκαέξι χρόνια λοιπόν δεν πρόλαβαν (!) να το κάνουν μουσείο και σήμερα δηλώνουν αιφνιδιασμένοι από μια απόφαση που πάρθηκε σε συνεδρίαση του Περιφερειακού Συμβουλίου 15 μήνες πριν, τον Νοέμβριο του 2020. Σε δύο μάλιστα αποφάσεις του Περιφερειακού Συμβουλίου, τις 136 και 137 της 30^{ης} Νοεμβρίου 2020, όποιος αναζητήσει την αρνητική ψήφο του Μανώλη Γλυνού θα δυσκολευτεί να την βρει !

Θα δυσκολευτεί να την βρει γιατί δεν υπήρξε, αλλά αυτά είναι λεπτομέρειες για τον Μανώλη Γλυνό, εφευρέτη της πιο κωμικής αντιπολίτευσης που γνώρισε ο τόπος.

Για αυτό άλλωστε και ο ΣΥΡΙΖΑ, ο έτερος του κρυφού αρραβώνα, στην προσπάθεια του να προλάβει την πολλοστή γκάφα της παράταξης του στο Περιφερειακό Συμβούλιο, έτρεξε να αναφερθεί, στο πατριωτικό δελτίο τύπου που εξέδωσε, σε αποφάσεις που ελήφθησαν «ερήμην». Πολύ θα το ήθελαν, αλλά όπως συμβαίνει πάντα, το ψάρεμα στο κενό δεν φέρνει αποτελέσματα.

Για δεκαετίες έστεκε έρημο αυτό το υπέροχο νεοκλασικό της οδού Ι. Καζούλη. Φτιάχτηκε, σημαία έχει και σημαία έγινε και το ίδιο, αφού ντύθηκε στα χρώματα της γαλανόλευκης. Γέμισε με ζωή, δουλειά και σχέδια για το μέλλον. Αυτό το μέλλον που δεν έρχεται μόνο νομοτελειακά αλλά μπορεί και να σχεδιασθεί για να είναι όπως έχει ανάγκη μια κοινωνία που προσδοκά καλύτερο αύριο. Για το Περιβάλλον και την Οικονομία, που δεν υπηρετούνται από «εμπορεύσιμο πατριωτισμό» αλλά από όσους δουλεύουν με στρατηγική στόχευση στο μέλλον.

Αλλά σε ποιο επίπεδο είχε σχεδιασθεί το μέλλον της Ρόδου, που την παραλάβαμε χωρίς την παραμικρή ιδέα ακόμα και για το νερό;

Με διαλυμένες, κουρασμένες ή ανύπαρκτες υποδομές, στο πέρας μάλιστα μιας περιόδου που έμεινε στην ιστορία ως αυτή με την μεγαλύτερη χρηματοδότηση της ιστορίας μας.

Όχι δεν έλειψαν τα χρήματα τότε.

Σχέδιο δεν υπήρχε.

Τουλάχιστον σχέδιο, γιατί αν ανοίξουμε και άλλο αυτή την συζήτηση θα βρούμε και πολλά άλλα που θα στενοχωρήσουν ακόμα περισσότερο τους «ευαίσθητους» μεν αλλά στυλοβάτες της θλιβερής εκείνης πολιτικής.

Όταν υδροδοτούσαμε το νησί αντιμετωπίσαμε ύβρεις, μηνύσεις, απειλές. Όταν ανοίγαμε τις πόρτες της ιστορίας του ανακαινισμένου Καταλύματος της Γαλλίας στην οδό Ιπποτών αντιμετωπίσαμε «μόνο» καταγγελίες. Όταν αγωνιζόμασταν για τον φωτισμό της σκοτεινής Εθνικής Οδού δεχθήκαμε τα χυδαία πρωτοσέλιδα τους.

Όταν εξαγγείλαμε την ανακατασκευή του Εθνικού Θεάτρου δεχθήκαμε την χολή και την ειρωνεία των «ευαίσθητων» γιατί τους διακόψαμε την ηρωική συλλογή υπογραφών.

Τους μάθαμε πιά.

Είναι η πιο μεγάλη δύναμη της συσσωρευμένης αδράνειας.

Αρνητές των πάντων.

Πολέμοι κάθε εξέλιξης, αλλεργικοί στην πρόοδο και λάτρεις της κακομοιριάς.

Είμαστε πιστεύω ώριμοι ως Δημοκρατία για να δεχθούμε ότι η απόφαση ενός συλλογικού οργάνου τροποποιείται με νεότερη απόφαση του ιδίου οργάνου. Και ότι οι δημοκρατικά εκλεγμένοι εκπρόσωποι της κοινωνίας του 1999 έχουν την ίδια θεσμική βαρύτητα με τους δημοκρατικά εκλεγμένους εκπροσώπους της κοινωνίας του 2021. Και είμαι βέβαιος ότι ο Δρ Σάββας Καραγιάννης σέβεται αυτή την αρχή με την οποία άλλωστε πορεύθηκε στην μακρά πολιτική του διαδρομή και ο ίδιος.

Το να στεγαστεί σε ένα ιστορικό κτίριο ένας φορέας που στοχεύει στην διασφάλιση ενός βιώσιμου μέλλοντος για τα νησιά μας και τα θωρακίζει απέναντι στην μεγαλύτερη σύγχρονη απειλή, μόνο βεβήλωση δεν συνιστά. Ακριβώς επειδή ο σεβασμός και η συντήρηση της ιστορίας ενός τόπου είναι η υποχρέωση της δικής μου γενιάς, εμού προσωπικά και των συνεργατών μου, προς τις επόμενες γενιές.

Ναι στον σεβασμό στο παρελθόν, ακόμα πιο μεγάλο Ναι στο σχέδιο για το Αύριο.

ΥΓ : Συστήνω υπομονή και οικονομία δυνάμεων στους «ευαίσθητους» γιατί σύντομα θα φτιάξουμε και το Εθνικό Θέατρο. Κάτι θα βρουν να τους ενοχλήσει και σε αυτό το υπέροχο μνημείο που μεθοδικά μετέτρεψαν σε ρημαδιό από την πολλή «ευαισθησία» τους.